

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 257.573 van 9 oktober 2023
in de zaak A. 238.994/XIV-39.191**

In zake : Jasmijn Marguerite GABELER
 wonende te 9000 Gent
 Ottergemsesteenweg 77

tegen :

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 1 mei 2023, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het Agentschap Zorg en Gezondheid van 24 februari 2023 waarbij verzoeksters aanvraag tot erkenning als klinisch orthopedagoog wordt geweigerd.

In fine vraagt verzoekster haar aanvraag “alsnog goed te keuren”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Eylenbosch heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 september 2023.

Staatsraad Chantal Bamps heeft verslag uitgebracht.

Verzoekster en advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Anja Somers heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 2 augustus 2022 dient verzoekster bij het Agentschap Zorg en Gezondheid, afdeling Vlaamse Zorgkas en Zorgberoepen, een aanvraag in voor een erkenning van de beroepskwalificatie van klinisch orthopedagoog EU/EER/ZWITSERLAND. Bij deze aanvraag zijn een motivatiebrief en een aantal bijlagen ter staving van haar aanvraag gevoegd.

3.2. In zittingen van 7 november 2022 en 10 januari 2023 nemen de experts klinische orthopedagogiek kennis van verzoeksters erkenningsaanvraag klinische orthopedagogiek.

3.3. In zitting van 10 januari 2023 adviseert de expertengroep finaal dat verzoekster niet in aanmerking komt voor erkenning in de klinische orthopedagogiek op grond van de volgende overwegingen:

“De aanvraag van mevrouw Gabeler tot erkenning als klinisch orthopedagoog bevat het diploma ‘Master of science in education and child studies’ behaald op 29 november 2019 aan de Universiteit Leiden te Nederland.

Om in België een erkenning als klinisch orthopedagoog te kunnen krijgen op basis van een opleidingstitel uit Nederland, moet de aanvrager het beroep in Nederland mogen uitoefenen op basis van de opleidingstitel in kwestie.

Na onderzoek van haar aanvraag tot erkenning in de klinische orthopedagogiek blijkt dat mevrouw Gabeler het Nederlandse equivalent van het beroep van klinisch orthopedagoog in Nederland niet mag uitoefenen op basis van het diploma dat zij voorlegt.

Aan de voorwaarde van artikel 15, §1, van de wet van 12 februari 2008 tot instelling van een nieuw algemeen kader voor de erkenning van EG-beroepskwalificaties, is bijgevolg niet voldaan. De aanvraag van mevrouw Gabeler moet om deze reden worden afgewezen”.

3.4. De administrateur-generaal van het Agentschap Zorg en Gezondheid beslist op 24 februari 2023 verzoekster niet te erkennen in de klinische orthopedagogiek. De beslissing is mede genomen op basis van het *sub* 3.3 vermelde negatieve advies van de expertengroep klinische orthopedagogiek dat bij deze beslissing wordt gevoegd, waarvan de motivering wordt overgenomen en er, voorts, integraal deel van uitmaakt.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering in de mate verzoekster de Raad van State vraagt haar aanvraag “alsnog goed te keuren”, nu het niet tot de rechtsmacht van de Raad van State behoort om in de plaats van het bestuur een dergelijke beslissing te nemen.

Beoordeling

5. Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidsstoezicht, niet toe om desgevraagd zelf een beoordeling te maken over de erkenningsaanvraag, om de bestreden beslissing te herzien en zijn eigen beslissing in de plaats te stellen. De Raad van State is enkel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde wettelijke bepalingen binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad van State is als wettigheidsrechter ten aanzien van administratieve rechtshandelingen bijgevolg niet bevoegd om de door verzoekster gevraagde “goedkeuring van haar erkenningsaanvraag” te verlenen.

Uit wat voorafgaat volgt dat de exceptie van de verwerende partij gericht tegen verzoeksters verzoek om haar erkenningsaanvraag “alsnog goed te keuren”, in de huidige stand van de zaak de vereiste ernst vertoont opdat ze kan worden aangenomen.

Conclusie

6. Gelet op wat voorafgaat, volgt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is wat verzoeksters verzoek betreft om haar erkenningsaanvraag “alsnog goed te keuren”.

V. Schorsingsvoorwaarden

7. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoekster

8. Het verzoekschrift bevat geen formele uiteenzetting betreffende de voorwaarde van de spoedeisendheid.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot te stellen dat de afwijzing van haar aanvraag verstrekken gevolgen heeft voor haar werk en

haar carrière; dat zij als klinisch orthopedagoog een belangrijke rol te vervullen heeft bij het ondersteunen van mensen met ontwikkelings- en gedragsproblemen; dat een continue professionalisering een vereiste is voor een orthopedagoog en niet kunnen werken of verder kunnen scholen in het beroepsveld haar gehele carrière negatief zou kunnen beïnvloeden en dat het dan ook van groot belang is dat zij de mogelijkheid heeft om haar werk als klinisch orthopedagoog voort te zetten in België.

Beoordeling

9. Naar eis van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991. Dit houdt in dat het aan verzoeker toevalt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die in *concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties te willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-2277/1, 4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-2277/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

10. Een verzoekende partij die de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing beoogt te verkrijgen, is ertoe gehouden in haar verzoekschrift een op de omstandigheden van haar zaak betrokken uiteenzetting op te nemen die ziet op de voorwaarde van de spoedeisendheid en waarin zij aan de hand van concrete, precieze en dienstige gegevens uitlegt in welke mate zij onherroepelijke schadelijke gevolgen zou ondergaan indien het resultaat van het beroep tot nietigverklaring zou moeten worden afgewacht.

Die gegevens moeten door de verzoekende partij worden onderbouwd op een wijze die de rechter toelaat om ze te verifiëren, zodat hij kan afdrukken of ze de beweerdde spoedeisendheid inderdaad verantwoorden. De spoedeisendheid van de zaak wordt niet vermoed, welke ook de aard van de bestreden beslissing is.

Eventueel ter terechtzitting nieuw aangehaalde argumenten kunnen niet in aanmerking worden genomen, aangezien alleen de in het verzoekschrift aangebrachte gegevens de overige partijen toelaten zich daartegen op de geëigende wijze – in hun geschreven procedurestukken – te verweren en het voorwerp kunnen uitmaken van het onderzoek door het auditoraat.

11. In de voorliggende zaak is in het inleidend verzoekschrift geen uiteenzetting van de feiten te lezen die de spoedeisendheid moeten verantwoorden. Het verzoekschrift bevat alleen een algemene verwijzing naar de negatieve beïnvloeding door de bestreden beslissing van verzoeksters verdere carrière, wat op zich niet volstaat om de behandeling bij spoedeisendheid te verantwoorden, nu zij met haar summiere betoog, verzuimt om aan de hand van concrete, precieze en dienstige gegevens uiteen te zetten in welke mate zij onherroepelijke schadelijke gevolgen zou ondergaan indien het resultaat van het beroep tot nietigverklaring zou moeten worden afgewacht.

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoekster op generlei wijze overtuigt dat het aangevoerde nadeel veroorzaakt door de bestreden beslissing van die aard is dat het inhoudt dat zij daardoor niet de procedure ten gronde kan afwachten.

Conclusie

12. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negen oktober tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Chantal Bamps,
bijgestaan door

Joris Casneuf,

waarnemend voorzitter, staatsraad,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Chantal Bamps